

Одеська
юридична

національна
академія

ФАКУЛЬТЕТ ЦИВІЛЬНОЇ ТА ГОСПОДАРСЬКОЇ ЮСТИЦІЇ

ЗБІРНИК тез наукових робіт

**учасників I Всеукраїнської
цивілістичної наукової конференції
студентів та аспірантів**

<i>Харькова Г. О.</i>	
УЧАСТЬ ПРОКУРОРА У РОЗГЛЯДІ ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВ	191
<i>Шайко Н. В.</i>	
ОСОБЛИВОСТІ КАСАЦІЙНОГО ПОРЯДКУ ОСКАРЖЕННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ЗА КАС ТА ГПК	192
<i>Дем'янова О. В.</i>	
ОСКАРЖЕННЯ УХВАЛ У ЗВ'ЯЗКУ З ВИНЯТКОВИМИ ОБСТАВИНАМИ	194
<i>Радченко І. П.</i>	
ПІДСТАВИ І ФОРМИ УЧАСТІ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ОРГАНІВ ТА ОСІБ, ЯКИМ ЗАКОНОМ НАДАНО ПРАВО ЗАХИЩАТИ ПРАВА, СВОБОДИ ТА ІНТЕРЕСИ ІНШИХ ОСІБ	196
<i>Краснов В. В.</i>	
ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ОФОРМЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО НАГЛЯДУ В УКРАЇНІ	197
ПУБЛІЧНІ ТА ПРИВАТНІ ІНТЕРЕСИ В ЗЕМЕЛЬНОМУ ТА ЕКОЛОГІЧНОМУ ПРАВІ	199
<i>Андрусяк М. М.</i>	
ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАКРІПЛЕННЯ СПОСОБІВ ЗАХИСТУ ПРАВ НА ЗЕМЛЮ	199
<i>Байдерін О. А.</i>	
ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ БЮДЖЕТНИХ КОШТІВ У СФЕРІ ОХОРОНИ ДОВКІЛЛЯ	200
<i>Браніцький О. М.</i>	
ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ ДІЯЛЬНОСТІ – НЕОБХІДНИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРАВОВОГО СТАТУСУ СПЕЦІАЛІСТІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА	202
<i>Гльба Н. Л.</i>	
ПРАВОВІ АСПЕКТИ УТРИМАННЯ ТА ОХОРОНИ ЗЕЛЕНИХ НАСАДЖЕНЬ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ УКРАЇНИ	203
<i>Іванова Є. О.</i>	
ЗОНУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ ЯК СПЕЦИФІЧНА ФОРМА ПЛАНУВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ МІСТ	205
<i>Кононенко М. А.</i>	
ПРОБЛЕМА ЗАГРІЗНЕННЯ ГОРОДОВ И ДРУГИХ НАСЕЛЕННЫХ ПУНКТОВ БЫТОВЫМИ ОТХОДАМИ	207
<i>Корольов В. В.</i>	
ОСОБЛИВОСТІ АГРАРНО-ПРАВОВОГО ДОГОВОРУ	208
<i>Романко С. М.</i>	
ПРОПОЗИЦІЇ ДО НОРМАТИВНОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ЗМІНИ ТРАДИЦІЙНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА НА ЕКОЛОГІЧНО БЕЗПЕЧНЕ	210
<i>Стефурак С. О.</i>	
ПОНЯТТЯ ТА ЮРИДИЧНІ ОЗНАКИ ПРИВАТИЗАЦІЇ ЗЕМЕЛЬ	212
<i>Уркевич В. Ю.</i>	
ПРО ПОВЕРНЕННЯ ПРАВА НА ЗЕМЕЛЬНУ ЧАСТКУ (ПАЙ) ПРИ ПРИПИНЕННІ ЧЛЕНСТВА В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОМУ ПІДПРИЄМСТВІ	213
<i>Юрескул В. О.</i>	
ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ТВЕРДІ ПОБУТОВІ ВІДХОДИ ТА УМОВИ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ	215

*Юрескул В. О.,
аспірантка першого року навчання
кафедри аграрного, земельного та екологічного права
Одеської національної юридичної академії*

ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ТВЕРДІ ПОБУТОВІ ВІДХОДИ ТА УМОВИ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ

Відповідно до ст. 8 Закону України „Про відходи” [1], відходи є об’єктом права власності. Відповідно до ст. 331 Цивільного кодексу України право власності на створену річ набувається особою, що її створила, якщо інше не встановлено договором або законом. Якщо в подальшому тверді побутові відходи не будуть використовуватися за місцем їх утворення, то від них власник позбавляється. Уявляється, що право власності на відходи припиняється шляхом відмови від нього, що передбачено статтею 347 Цивільного кодексу України.

Відповідно до ст. 9 Закону „Про відходи”, територіальні громади є власниками відходів, що знаходяться на їх території і не мають власника або власник яких невідомий (безхазяйні відходи); держава є власником відходів, що знаходяться на території України і не мають власника або власник яких невідомий, крім випадку, коли територіальні громади є власниками відходів, а також в інших випадках, передбачених законом. Отже, завжди можна знайти суб’єкта, який є власником відходів, що має допомогти здійсненню належного правового регулювання поводження з ними.

Програма поводження з твердими побутовими відходами [2] констатує, що майже всі побутові відходи, а це близько 35 млн. куб. метрів, захоплюються на полігонах. Переважна їх більшість працює з порушенням проектних показників щодо обсягів накопичення відходів. Полігони є джерелом інтенсивного забруднення атмосфери та підземних вод. У сільських населених пунктах відсутні спеціалізовані підприємства у сфері поводження з побутовими відходами та санкціоновані звалища відходів. Побутові відходи складаються у природних рельєфних утвореннях – балках, ярах, долинах річок, що становить певну екологічну небезпеку.

Згідно з Основним Законом, кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, та використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі. Отже, потрібно вживати ефективних заходів, щодо належного правового регулювання поводження з твердими побутовими відходами.

Література:

1. Про відходи. Закон України від 5 березня 1998 року // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36-37. – Ст. 242.
2. Про затвердження Програми поводження з твердими побутовими відходами. Постанова Кабінету Міністрів України від 4 березня 2004 р. № 265 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 10. – Ст. 595.

Баронова Т. В.,

*аспірантка третього року навчання
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ

Аналіз положень земельного законодавства, що регулює земельно-кадастрові відносини, та практика його застосування дозволяє говорити про певну непослідовність у визначенні суб'єкта ведення державного земельного кадастру.

Земельний кодекс України в частині 1 статті 204 встановлює, що державний земельний кадастр ведеться уповноваженим органом виконавчої влади з питань земельних ресурсів, тобто Державним комітетом України по земельних ресурсах (далі – Держкомзем) та його органами на місцях.

Організаційно-правове забезпечення ведення державного земельного кадастру здійснюється також підзаконними нормативно-правовими актами, багато з яких прийняті та діють всупереч нормам Земельного кодексу України. Так, наприклад, Постанова Кабінету Міністрів України від 12 січня 1993 року № 15 „Про порядок ведення державного земельного кадастру” визначає суб'єктами ведення державного земельного кадастру органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів, а також органи місцевого самоврядування – виконавчі комітети сільських, селищних, міських Рад (пункт 4). Ліцензійні умови провадження господарської діяльності щодо проведення землепорядних та землеоціночних робіт, затверджені спільним наказом Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва та Держкомзему від 13 лютого 2001 року № 28/18, відносять ведення державного земельного кадастру до різновиду землепорядних робіт, що ліцензуються (пункт 2.1.1.); такі роботи здійснюються суб'єктами господарювання, які отримали відповідну ліцензію, а не органами Держкомзему.

Найбільшою проблемою в сфері організаційно-правового забезпечення ведення державного земельного кадастру є покладення деяких функцій по веденню кадастру на Центр державного земельного кадастру